

**Ομιλία του Γιάννη Πάσουλα,
μέλους της Γραμματείας της UITBB και
Προέδρου της Ομοσπονδίας Οικοδόμων και συναφών επαγγελματιών Ελλάδας
στην Διεθνή Συνάντηση Συνδικάτων**

Δαμασκός, Συρία, 20-22 Γενάρη 2012

Θέμα: «Οι εξελίξεις στην περιοχή μας, οι επιπτώσεις στον κλάδο των κατασκευών, στην εργατική τάξη και η ανάπτυξη της αντιιμπεριαλιστικής πάλης».

Ευχαριστούμε τους συντρόφους της Επαγγελματικής Ομοσπονδίας των εργατών στις κατασκευές της Συριακής Αραβικής Δημοκρατίας για την πρωτοβουλία τους να φιλοξενήσουν αυτή την σοβαρή συνάντηση στη Συρία.

Η Διεθνή Συνδικαλιστική Οργάνωση των εργατών στις κατασκευές, το ξύλο και τα οικοδομικά υλικά (UITBB) και η Επαγγελματική Ομοσπονδία των εργατών στις κατασκευές της Συριακής Αραβικής Δημοκρατίας αποφασίσαμε τη διοργάνωση αυτής της δουλειάς, γιατί θεωρούμε απαραίτητη την ενημέρωση και την προετοιμασία της εργατικής τάξης τόσο στην περιοχή όσο και γενικότερα για τις εξελίξεις στην Ανατολική Μεσόγειο και την ευρύτερη περιοχή.

Σε κάθε περίπτωση, το ταξικό κίνημα που παλεύει σε εθνικό επίπεδο και συντονίζει την πάλη του μέσα από τις γραμμές της ΠΣΟ, της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας, έχει υποχρέωση να εξετάζει, να αναλύει και να ενημερώνει την εργατική τάξη και τους συμμάχους της για τις εξελίξεις στο εσωτερικό των κρατών αλλά και στις μεταξύ τους σχέσεις, στις διεθνείς σχέσεις, δίνοντας τα καλύτερα δυνατά εφόδια στην πάλη κατά της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας, κατά του καπιταλιστικού εκμεταλλευτικού συστήματος που διανύει το ανώτερο, τελευταίο ιμπεριαλιστικό στάδιο.

Και από αυτή τη σκοπιά, η σημερινή συζήτηση για τις εξελίξεις στην περιοχή μας, έχει τη δική της σημασία γιατί βρισκόμαστε σε περίοδο κρίσιμη, περίοδο έντασης της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας και όξυνσης των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που διαμορφώνουν μια πολύ επικίνδυνη κατάσταση στην Ανατολική Μεσόγειο και στην ευρύτερη περιοχή η οποία μπορεί να οδηγήσει ακόμα και σε γενικευμένες πολεμικές αναμετρήσεις, ως συνέχεια των προηγούμενων ιμπεριαλιστικών πολέμων που ζήσαμε στη Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη Λιβύη.

Παράλληλα στις συνθήκες της βαθιάς, συγχρονισμένης καπιταλιστικής κρίσης υπερσυσσώρευσης κεφαλαίων, η εργατική τάξη βιώνει την ολομέτωπη επίθεση των δυνάμεων του κεφαλαίου το οποίο χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να μεταφέρει τις συνέπειες της κρίσης στους εργαζόμενους.

Πρόκειται πραγματικά για πολύ βαθιά κρίση του καπιταλισμού που γεννήθηκε και τροφοδοτείται από την όξυνση της βασικής αντίθεσης ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και στην ατομική, καπιταλιστική ιδιοποίηση των αποτελεσμάτων της.

Στεκόμαστε στο ζήτημα αυτό γιατί η πείρα που αποκτήθηκε αυτή την περίοδο αποκάλυψε πως είναι εξωπραγματικές και επικίνδυνες οι θέσεις που χαρακτήρισαν την κρίση αυτή, κρίση δήθεν, του «νεοφιλελευθερισμού», ή χρηματοπιστωτική κρίση, θέσεις που ακόμα κι αν δεν προβάλλονται σκόπιμα, για τον αποπροσανατολισμό των εργαζομένων, οδηγούν στην αθώωση του εκμεταλλευτικού συστήματος που είναι σε παρακμή, έχει ξεπεράσει τα ιστορικά του όρια.

Η κρίση αυτή και η ύφεση της οικονομίας στην Ε.Ε και σε άλλες καπιταλιστικές χώρες οδήγησε σε πρωτοφανή αύξηση της ανεργίας, σε επίθεση μείωσης των μισθών, των συντάξεων, των κονδυλίων για τις κοινωνικές υπηρεσίες με αποτέλεσμα την επέκταση της απόλυτης εξαθλίωσης, της φτώχειας.

Γεγονός είναι πως ο κλάδος των κατασκευών, όπως και άλλοι κλάδοι, είναι αντιμέτωπος με μεγάλη συρρίκνωση, που στην Ελλάδα ξεπερνά το 45% την τελευταία περίοδο. Ανάλογη κατάσταση βιώνουν οι εργαζόμενοι του κλάδου και σε άλλες χώρες της Ευρώπης αλλά και γενικότερα.

Χιλιάδες οικοδόμοι και εργαζόμενοι στα συναφή επαγγέλματα καταδικάζονται σε χρόνια ανεργία, χωρίς στοιχειώδη προστασία και η κατάσταση αυτή θα συνεχιστεί και την επόμενη περίοδο, με οδυνηρές συνέπειες.

Έτσι, θεωρούμε απαραίτητο να τονίσουμε ότι απαιτείται συνδυασμένη πάλη ενάντια στην ιμπεριαλιστική επιθετικότητα και την επίθεση του κεφαλαίου στα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, πάλη που θα φέρνει στην ημερήσια διάταξη την κατάργηση των αιτιών που γεννούν την εκμετάλλευση, την κρίση και τον πόλεμο.

Αγαπητοί συνάδελφοι επιτρέψτε μας να θέσουμε ορισμένα ζητήματα για τις εξελίξεις στην περιοχή μας.

Πρώτο, Δυναμώνει η επέμβαση στα εσωτερικά της Συρίας από τις ΗΠΑ, την Ευρωπαϊκή Ένωση, την Τουρκία και σειρά Αραβικών κρατών, μεταξύ των οποίων βρίσκεται η Σαουδική Αραβία, με στόχο την ανατροπή της Συριακής κυβέρνησης. Κι αυτός ο στόχος κινείται στα πλαίσια του Ιμπεριαλιστικού σχεδίου για τη λεγόμενη «Νέα Μεγάλη Μέση Ανατολή» και την επιβολή λύσης που αντιστοιχεί στα συμφέροντα ισχυρών καπιταλιστικών συμφερόντων.

Θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε από την αρχή πως η κριτική στάση στην πολιτική που ακολουθεί η Συριακή κυβέρνηση απέναντι στην εργατική τάξη, στα λαϊκά στρώματα, είναι πολιτική στάση που σχετίζεται με συγκεκριμένα κριτήρια που αφορούν τα λαϊκά δικαιώματα και την πάλη για την απελευθέρωση από τα δεσμά του κεφαλαίου, του καπιταλισμού.

Η στάση αυτή συνδυάζεται με την αταλάντευτη πάλη κατά των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων κάθε μορφής, τονίζοντας ότι η εργατική τάξη, οι λαϊκές δυνάμεις είναι υπεύθυνοι για την πορεία των εσωτερικών εξελίξεων στη χώρα τους, για να αναζητήσουν τις καλύτερες δυνατές λύσεις για τα δικά τους συμφέροντα.

Δεύτερο, σε συνδυασμό με την επέμβαση κατά της Συρίας, δυναμώνει η ιμπεριαλιστική επιθετικότητα κατά του Ιράν και διαμορφώνονται όροι για πολεμική αναμέτρηση που ενδεχομένως να αποκτήσει γενικευμένα χαρακτηριστικά.

Επομένως είναι αναγκαίο να ενισχύσουμε την αντιιμπεριαλιστική δράση, να απαιτήσουμε την απομάκρυνση των ιμπεριαλιστικών στρατιωτικών δυνάμεων από την περιοχή, να δυναμώσει ο αγώνας κατά του NATO και της Ε.Ε.

Τρίτο, δυναμώνουν οι απειλές της Τουρκίας ενάντια στην Κύπρο, οξύνονται οι σχέσεις ανάμεσα στην Τουρκία και το Ισραήλ, ενισχύεται η επιθετικότητα του Ισραήλ ενάντια στον Παλαιστινιακό λαό και στο Λίβανο.

Συμπερασματικά, σημειώνουμε, ότι οι εξελίξεις αυτές τονίζουν ότι η περιοχή μας, η περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής, η γενικότερη περιοχή που περιλαμβάνει τον Περσικό κόλπο, τα Βαλκάνια, την Κασπία, είναι περιοχή μεγάλης στρατηγικής σημασίας γιατί διαθέτει τεράστια αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου, περιλαμβάνει σημαντικούς ενεργειακούς δρόμους και βασικούς θαλάσσιους διαύλους.

Αυτή την περιοχή εκμεταλλεύονται ήδη μεγάλοι, μονοπωλιακοί, οικονομικοί όμιλοι ισχυρών ιμπεριαλιστικών και περιφερειακών κρατών που ανταγωνίζονται

για τον έλεγχο και την εκμετάλλευση του ενεργειακού πλούτου, ενισχύεται συνεχώς ο αγώνας δρόμου ανάμεσα στις ΗΠΑ , τη Γαλλία ,τη Μεγάλη Βρετανία, τη Γερμανία, την Τουρκία και το Ισραήλ, την Ρωσία και την Κίνα που τα τελευταία χρόνια έχουν διεισδύσει με πολύμορφες επιχειρηματικές δραστηριότητες στην περιοχή.

Η ανάλυση του Ελληνικού ταξικού κινήματος παίρνει υπόψη της ότι ο ιμπεριαλισμός είναι σύστημα στο οποίο συμμετέχουν τα καπιταλιστικά κράτη, με βάση το επίπεδο ανάπτυξης, καταλαμβάνοντας ανάλογα με την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική τους δύναμη, συγκεκριμένη θέση στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα, διεκδικώντας για τα δικά τους μονοπώλια την καλύτερη δυνατή θέση, σε μια πορεία ισορροπιών, ανταγωνισμών, αναδιατάξεων λόγω της αλλαγής του συσχετισμού δύναμης.

Από αυτή τη σκοπιά θέλουμε να θέσουμε τις θέσεις μας για ορισμένες εξελίξεις που ζούμε αυτή την περίοδο.

Σχετικά με τις εξελίξεις στην Αίγυπτο και την Τυνησία.

Το ταξικό κίνημα στήριξε τη λαϊκή πάλη που αναπτύχθηκε στις χώρες αυτές και ερμηνεύει τις εξελίξεις ως αποτέλεσμα του συνδυασμού εσωτερικών και εξωτερικών παραγόντων, με κυρίαρχους τους εσωτερικούς.

Είναι γεγονός πως εργατικές, λαϊκές δυνάμεις αντιτάχθηκαν στις αντιλαϊκές κυβερνήσεις και διεκδίκησαν τα δικαιώματά τους, έχοντας σημαντική συμβολή στην ανατροπή των καθεστώτων Μουμπάρακ και Μπέν Άλι.

Παράλληλα πρέπει να σημειώσουμε ότι τμήματα της αστικής τάξης συμμετείχαν και συμμετέχουν στη διαδικασία των αλλαγών με σκοπό τόσο τον εκσυγχρονισμό της οικονομικής βάσης και την απελευθέρωση κλάδων και τομέων της οικονομίας που παραμένουν υπό κρατικό έλεγχο, όσο και την αστικό-κοινοβουλευτική προσαρμογή του πολιτικού συστήματος, ώστε να αντιστοιχηθεί με την ανάπτυξη της καπιταλιστικής οικονομίας.

Η εκτίμηση αυτή, δεν υποτιμά το ρόλο των ΗΠΑ που έχουν συνδέσει τα συμφέροντά τους με την περιοχή και δουλεύουν, στα πλαίσια έντονων ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, στη βάση του σχεδίου «Νέα Μεγάλη Μέση Ανατολή», για να ισχυροποιήσουν τη θέση τους, να προωθηθεί η διαδικασία του αστικού εκσυγχρονισμού, προετοιμάζοντας μεταβατικές πολιτικές λύσεις οι οποίες δεν αποκλείουν το λεγόμενο «πολιτικό Ισλάμ», κατά το παράδειγμα της Τουρκίας.

Όπως είναι γνωστό το ταξικό κίνημα στην Ελλάδα όχι μόνο δεν χρησιμοποίησε τον όρο επανάσταση γιατί αυτή είναι βαθύτερη έννοια που αφορά αλλαγή κοινωνικής τάξης στην εξουσία.

Αλλά άσκησε αυστηρή κριτική σε αστικές και οπορτουνιστικές δυνάμεις που μιλούν για «Αραβική Άνοιξη» και εκτιμούμε ότι αυτή η κριτική στάση επιβεβαιώνεται από τις εξελίξεις αν πάρουμε υπόψη τόσο τον αντιλαϊκό προσανατολισμό της πολιτικής που εφαρμόζουν η Τυνησιακή και η Αιγυπτιακή στρατιωτική κυβέρνηση, αλλά και τον πρωταγωνιστικό ρόλο δυνάμεων που επιχειρούν να εγκλωβίσουν τις εξελίξεις σε πολιτικό θρησκευτικές λύσεις που δεν υπηρετούν τα λαϊκά συμφέροντα.

Το ταξικό κίνημα δεν υποστηρίζει άκριτα την κάθε πολιτική αλλαγή. Εξετάζει το ρόλο των κοινωνικών τάξεων, των πολιτικών δυνάμεων, παίρνει υπόψη το περιεχόμενο των πολιτικών θέσεων.

Εκτιμά την ουσία των αλλαγών, αν αυτές υπηρετούν τα λαϊκά συμφέροντα και στη βάση αυτή εναντιώνεται σε θέσεις που στηρίζουν π.χ τους λεγόμενους αντικαθεστωτικούς στη Λιβύη που ανέβηκαν στην εξουσία με τους ιμπεριαλιστικούς βομβαρδισμούς και οι θέσεις τους είναι αντιδραστικές.

Όπως, επίσης, αντιπαράτίθεται στους λεγόμενους αντικαθεστωτικούς στην Συρία που οργανώνονται και στηρίζονται από ξένες, ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Σχετικά με τις εξελίξεις στη Λιβύη.

Είναι γνωστό ότι το ταξικό κίνημα δεν είχε σχέση με το καθεστώς του Καντάφι. Όμως το γεγονός αυτό δεν μας εμπόδισε να αποκαλύψουμε πως ο πόλεμος αυτός έγινε για τον έλεγχο των πηγών του Πετρελαίου και να ανοίξουμε μέτωπο κατά του ιμπεριαλιστικού πολέμου, να απαιτήσουμε να σταματήσουν αμέσως οι βομβαρδισμοί και κάθε είδους στρατιωτικές επιχειρήσεις, να απεμπλακεί η Ελλάδα που στα πλαίσια του NATO και της Ε.Ε πήρε μέρος στον πόλεμο στο πλευρό των αντικαθεστωτικών.

Θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε ένα ζήτημα.

Οι ισχυρισμοί που μιλούν για νομιμοποίηση των ιμπεριαλιστικών επιθέσεων από τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ είναι επικίνδυνοι και πρέπει να αντιμετωπιστούν αποφασιστικά από τους λαούς, οι οποίοι είναι ανάγκη να ενημερωθούν ότι ο ΟΗΕ έχει τεθεί από χρόνια στην υπηρεσία των ιμπεριαλιστικών σχεδίων, ιδιαίτερα μετά τις αντεπαναστατικές ανατροπές στη Σοβιετική Ένωση και στις άλλες Σοσιαλιστικές χώρες.

Το διεθνές δίκαιο, στο οποίο εκφράζεται ο διεθνής συσχετισμός δύναμης, που έχει γίνει πολύ αρνητικός για τους λαούς, χρησιμοποιείται για να στηρίξει την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα.

Επιτρέψτε μας εδώ να σημειώσουμε πως από την πείρα που έχει συγκεντρωθεί φαίνεται καθαρά πως είναι πολύ επικίνδυνες οι θέσεις και η πρακτική της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων, γενικότερα των λεγόμενων ελεύθερων συνδικάτων. Γιατί η στήριξη της στρατηγικής του κεφαλαίου και η υπεράσπιση των συμφερόντων του, εκδηλώνεται με επιθετικό τρόπο και στη στήριξη των ιμπεριαλιστικών σχεδίων στην περιοχή, τη στήριξη των επεμβάσεων και των πολέμων, κατά των λαών.

Συνεπώς είναι καθήκον μας να ενισχύσουμε το μέτωπο της αντιπαράθεσης με αυτές τις δυνάμεις και να δούμε ακόμα πιο ουσιαστικά την προσπάθεια ισχυροποίησης της ΠΣΟ και των ταξικών συνδικάτων.

Σχετικά με τις άλλες εξελίξεις.

Είναι φανερό ότι η αστική τάξη της Τουρκίας αξιοποιεί την οικονομική και στρατιωτική της ισχύ, διεκδικεί στρατηγικό ρόλο στο ενεργειακό πεδίο, ρόλο ισχυρής περιφερειακής δύναμης

και δουλεύει στη βάση σχεδίου για την επέκταση των Τουρκικών μονοπωλιακών συμφερόντων στα Βαλκάνια, στον Καύκασο, στη Μαύρη Θάλασσα, στη Μεσόγειο και στη Μέση Ανατολή για να αποσπάσει μεγαλύτερο μερίδιο από τους φυσικούς πόρους και τις αγορές της περιοχής, αξιοποιώντας και το θρησκευτικό αίσημα.

Αυτή την ώρα διατηρείται η Τουρκική κατοχή στο 37% της Κύπρου και η Τουρκική κυβέρνηση με προκλήσεις και απειλές στρέφεται κατά της Κυπριακής Δημοκρατίας, κατά των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Κύπρου, του δικαιώματος, να καθορίσει και να εκμεταλλευτεί την Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ).

Σημαντικό επίσης στοιχείο των εξελίξεων είναι η ένταση των σχέσεων Τουρκίας – Ισραήλ που εκφράζει την αντιπαράθεση δύο ισχυρών, περιφερειακών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για τον έλεγχο της περιοχής.

Έχουμε υποχρέωση να ενημερώσουμε, να διαφωτίσουμε τους λαούς και να κατανοηθεί ότι οι κινήσεις της Τουρκίας απέναντι στο Ισραήλ δεν εκφράζουν τα λαϊκά συμφέροντα αλλά τα συμφέροντα της Τουρκικής Αστικής τάξης και τα γενικότερα σχέδια που υπηρετούν το στόχο για τη «Νέα Μέση Ανατολή».

Το ταξικό κίνημα αντιπαλεύει τη συμμετοχή της Ελληνικής κυβέρνησης στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς αντιπαλεύει την επιθετικότητα της Τουρκίας και του Ισραήλ, τις πολιτικοστρατιωτικές συμφωνίες της Ελληνικής Κυβέρνησης με το Ισραήλ, συμφωνίες που ενισχύονται συνεχώς και αποτελούν τη βάση κοινών στρατιωτικών ασκήσεων που προετοιμάζουν το έδαφος για επιθετικές στρατιωτικές ενέργειες κατά του IPAN, στρέφονται κατά των λαών της περιοχής, κατά του Παλαιστινιακού λαού.

Το ταξικό κίνημα υποστηρίζει σταθερά τον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού, το αίτημα για αναγνώριση του Παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967, με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ, ως κράτους μέλους του ΟΗΕ.

Σχετικά με τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις θέλουμε να σημειώσουμε πως η πολύχρονη εμπειρία αποδεικνύει πόσο ψεύτικοι και παραπλανητικοί είναι οι ισχυρισμοί, αστικών και ομοιοπολιτικών δυνάμεων που ισχυρίζονταν ότι η ένταξη της Ελλάδας στο NATO και στην ΕΕ, θα απέτρεπε εντάσεις και ανταγωνισμούς, θα εξασφάλιζε τα κυριαρχικά δικαιώματα.

Η ουσία είναι ότι η συμμετοχή των δύο κρατών στο NATO ενισχύει τη δράση αυτού του επικίνδυνου στρατιωτικοπολιτικού οργανισμού που γίνεται πιο επιθετικός με τη νέα στρατηγική που αποφασίστηκε πρόσφατα στη Λισσαβόνα.

Στα πλαίσια αυτά αντιμετωπίζεται το Αιγαίο ως «κοινός επιχειρησιακός χώρος», προωθείται η λογική της συνδιαχείρισης, ευνοείται η λογική της αμφισβήτησης των συνόρων.

Το ταξικό κίνημα είναι σταθερά προσανατολισμένο στην ανάπτυξη της φιλίας, της διεθνιστικής αλληλεγγύης ανάμεσα στην εργατική τάξη και στους λαούς της Ελλάδας, της Κύπρου και της Τουρκίας, στηρίζει τη στάση του στην αρχή του Προλεταριακού διεθνισμού.

Η λύση για τους λαούς βρίσκεται στην ανατροπή της αιτίας που γεννά αντιθέσεις, συγκρούσεις, πολεμικές συρράξεις. Κι αυτή η αιτία είναι η ατομική, καπιταλιστική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, τα καπιταλιστικά υπερκέρδη.

Η θέση του ταξικού κινήματος είναι ότι η πάλη για την εργατική εξουσία και την οικοδόμηση κοινωνίας απαλλαγμένης από την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο καθορίζει τη γραμμή πάλης, τους στόχους του εργατικού –λαϊκού κινήματος.

Επιμένουμε στην εξής θέση.

Μόνο όταν τα βασικά μέσα παραγωγής γίνουν περιουσία του λαού, κοινωνική ιδιοκτησία και η οικονομία αναπτυχθεί με κεντρικό σχεδιασμό και εργατικό, κοινωνικό έλεγχο μπορούν να εξαλειφθούν οι αιτίες που προκαλούν την ανεργία, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση.

Στο έδαφος αυτό μπορούν να ζήσουν οι λαοί ειρηνικά.

Σε διαφορετική περίπτωση θα συνεχίζεται ο φαύλος κύκλος των καπιταλιστικών κρίσεων και των πολέμων.

Το ταξικό κίνημα καταδικάζει του άδικους, ιμπεριαλιστικούς πολέμους γνωρίζοντας ότι οι πόλεμοι που είναι η συνέχεια της πολιτικής, με άλλα βίαια μέσα, είναι αναπόφευκτοι όσο η κοινωνία είναι χωρισμένη σε τάξεις, όσο υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Η αντικατάσταση του πολέμου από την ειρήνη προς όφελος των λαών, δεν μπορεί να επιτευχθεί χωρίς την αντικατάσταση του καπιταλισμού από το σοσιαλισμό, γιατί η ιμπεριαλιστική ειρήνη προετοιμάζει τους νέους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

Το ταξικό κίνημα αντιτίθεται στη λογική που προβάλλει ως εναλλακτική λύση το λεγόμενο «πολυπολικό κόσμο» γιατί πίσω από αυτή την τοποθέτηση αποσιωπάται η ταξική ουσία των κρατών, κρύβεται η ταξική ουσία του ιμπεριαλισμού, που είναι η ύπαρξη και ανάπτυξη των μονοπωλίων και οι λαοί καλούνται να επιλέξουν ιμπεριαλιστή.

Από την στιγμή που αναπτύσσονται και επικρατούν οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, το κράτος αυτό ανεξάρτητα από την ιστορική του διαδρομή, είναι καπιταλιστικό, είναι ενταγμένο στο ιμπεριαλιστικό σύστημα και οι λαοί βιώνουν τις συνέπειες.

Με βάση αυτές τις θέσεις το ταξικό κίνημα στην Ελλάδα δίνει καθημερινά σκληρές μάχες για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας που προέρχεται από τις λαϊκές οικογένειες, σε αναμέτρηση με την αντιλαϊκή πολιτική των αστικών κυβερνήσεων και της σημερινής κυβέρνησης του «Μαύρου Μετώπου» που συγκρότησαν το σοσιαλδημοκρατικό ΠΑΣΟΚ, το φιλελεύθερο κόμμα της Νέας Δημοκρατίας και το εθνικιστικό, ρατσιστικό κόμμα ΛΑΟΣ, με τις ευλογίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της διακρατικής ιμπεριαλιστικής ένωσης που στρέφεται κατά των λαών.

Στην Ελλάδα εκδηλώνεται με ιδιαίτερη ένταση η συγχρονισμένη, βαθιά καπιταλιστική κρίση, κρίση υπερσυσώρευσης κεφαλαίου που οι αιτίες της βρίσκονται στην καπιταλιστική αναρχία και ανισομετρία, στην όξυνση της βασικής αντίθεσης του συστήματος ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και της εργασίας και στην ατομική, καπιταλιστική ιδιοποίηση των αποτελεσμάτων τους.

Το ταξικό κίνημα αντιπαλεύει τις θέσεις των αστικών και ομοιοταξικών κομμάτων που διαστρεβλώνουν τις αιτίες της κρίσης και περιορίζουν την κριτική τους στο «νεοφιλελευθερισμό», αθρώνοντας την σοσιαλδημοκρατία και το ίδιο το καπιταλιστικό εκμεταλλευτικό σύστημα που η κρίση και οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι δείχνουν ότι έχει ξεπεράσει τα ιστορικά του όρια.

Το ΠΑΜΕ , το ταξικό κίνημα και οι αγωνιστικές συσπειρώσεις στην αγροτιά, στους μικρούς επαγγελματιοβιοτέχνες και εμπόρους, στις γυναίκες και στη νεολαία, πρωταγωνιστούν στην

ταξική πάλη, πρωταγωνίστησαν στις πάνω από 22 πανελλαδικές απεργίες που έχουν οργανωθεί τα δύο τελευταία χρόνια στην Ελλάδα.

Πρωταγωνίστησαν στις κλαδικές απεργίες, στα δεκάδες συλλαλητήρια, στις καταλήψεις κυβερνητικών κτιρίων, στους πολύμορφους αγώνες, σε σύγκρουση με την αντιλαϊκή πολιτική, με αιτήματα που εκφράζουν τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες, με σύνθημα: «Την κρίση να πληρώσει η πλουτοκρατία, ο λαός δεν έχει καμία ευθύνη για την κρίση, τα ελλείμματα και το χρέος».

Μέσα σ' αυτό τον αγώνα ενισχύεται το κύρος του ταξικού κινήματος, δυναμώνει η προσπάθεια για την ανάπτυξη των ταξικών αγώνων, για την συγκέντρωση και προετοιμασία εργατικών, λαϊκών δυνάμεων με κατεύθυνση την πάλη για την εξουσία.

Αγαπητοί σύντροφοι, πιστεύουμε ότι αυτή η εισηγητική ομιλία μπορεί να αποτελέσει βάση συζήτησης και προβληματισμού στη δουλειά μας και παίρνοντας υπόψη προτάσεις και παρατηρήσεις που θα εκφραστούν, να αποτελέσει βάση για ανάπτυξη δράσης των οργανώσεων μας.